

Hồi 49

Vui Sống Báo Thân Thù

Sử Vô Luân kinh hãi, vượt trượt người thoái lui. Song đã muộn, cảm thấy như bị một tấm lưới nhện khổng lồ phủ chụp, không còn nhúc nhích được nữa.

Hơn nữa, càng giãy giụa tám lưới lại càng siết chặt hơn, sau cùng giống như một cái bánh thịt, hoàn toàn bị cuộn vào trong lưới.

Đinh Tiểu Lăng nghiêng răng:

- Lão ma, giờ ngươi còn bản lĩnh gì nữa không?

Lộ Văn Lan hớn hở:

- Cái trò chơi này vui ghê! Đinh muội, đó gọi là gì vậy?

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý:

- Huyền Hạo Thiên Vĩng! Chính Hắc Bạch Vô Thường đã bị nướng trong cái lưới này, không ngờ Lang Tâm Bá Vương cũng tiếp bước theo sau.

Lộ Văn Lan nghiêng răng trêu trạo:

- Rốt cuộc hôm nay tỷ tỷ đã có thể chém cho lão ta vài nhát kiếm!

Đinh Tiểu Lăng vội nói:

- Trùng trị lão ta bằng cách nào, chúng ta có thể thư thả mà suy tính, trước hết hãy kéo lão ta vào trong rừng là điều cần thiết nhất.

Lộ Văn Lan gật đầu:

- Đúng!

Thế là hai người cùng ra tay kéo người lẫn lưới vào trong rừng tùm.

Sử Vô Luân hét toáng lên:

- Lũ nha đầu kia, giết ta rồi các ngươi sẽ hối hận đấy!

Lộ Văn Lan bước tới tống cho một cái đập và nói:

- Hối Hận gì chứ?

Sử Vô Luân hăm dọa:

- Trong Hải Nội Thất Ma võ công cao nhất là lão đại Phấn Diện Kim Cang Ngưu Thu Tân, y quyết không buông tha các ngươi đâu!

Lộ Văn Lan cười nhạt:

- Vậy thì ngươi cứ việc gọi chúng đến đây mà cứu ngươi, hoặc là nhờ chúng báo thù cho ngươi.

Sử Vô Luân giãy giụa:

- Các ngươi không được giết ta, chỉ cần không giết ta, ta có thể bảo vệ cho các ngươi không để cho Phấn Diện Kim Cang làm hại đến các ngươi, bằng không thì khó mà lường được.

Đinh Tiểu Lăng thản nhiên cười:

- Lão ma, tiếc cho ngươi cả đời ngươi lăn lộn trong chốn giang hồ, vậy mà sao lại chẳng thức thời vụ thế này?

- Lão phu không thức thời vụ như thế nào?

- Hiện bọn ta chỉ sợ không tìm được Phấn Diện Kim Cang, lẽ nào lại sợ Phấn Diện Kim Cang chứ?

- Đó là vì các ngươi không biết sự lợi hại của y, nếu y mà đến đây thật, các ngươi nhất định phải toi mạng!

Đinh Tiểu Lăng cười phá lên:

- Ngươi khỏi phải quan tâm đến bọn ta, hãy lo cho tính mạng của mình đi!

Đoạn quay sang Lộ Văn Lan nói tiếp:

- Lan tử hãy đưa ra ý kiến đi, chúng ta báo thù bằng cách nào đây?

Lộ Văn Lan ngẫm nghĩ:

- Dù sử dụng cực hình lăng trì cũng còn quá nhẹ nhàng cho lão ta...

Bỗng như sực nhớ ra, nói tiếp:

- Lăng muội bảo Hắc Bạch Vô Thường đã chết như thế nào?

Đinh Tiểu Lăng nhoen miệng cười:

- Tiểu muội đã dùng lửa riu riu nướng chết chúng!

Lộ Văn Lan nhướn mày:

- Nướng bằng lửa riu riu thì phải bao lâu?

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Lan tử sợ mất thời giờ ư?

Lộ Văn Lan lắc đầu:

- Hoàn toàn tương phản, càng lâu càng tốt, chúng ta có thể ngồi bên cạnh mà thưởng thức.

- Nếu như vậy thì chúng ta hãy áp dụng phương pháp cũ đi!

Lộ Văn Lan hí hửng:

- Tỷ tỷ đi nhặt cành cây, còn Lăng muội hãy treo lão ta lên đi!

Đinh Tiểu Lăng cười khúc khích, lập tức ra tay kéo Sử Vô Luân treo lên cây, cách mặt đất chừng ba bốn thước.

Lát sau, Lộ Văn Lan ôm đến hàng đồng cành cây khô, chất dưới Sử vô Luân và đốt lửa lên.

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu:

- Củi nhiều quá hãy bớt đi một chút, kéo nướng chết lão ta nhanh quá, hãy để lão ta từ từ mà hưởng thụ, chúng ta cũng từ từ mà thưởng thức.

Lộ Văn Lan khoái cháp:

- Đinh muội nói rất đúng!

Bèn y lời chỉ chừa lại ba bốn nhánh củi, ngọn lửa chỉ vừa đủ tấp vào người Sử Vô Luân.

Sử Vô Luân chẳng nói chẳng rằng, hai mắt nhắm nghiền.

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Lan tử, lão ta đang vận công đề kháng đấy! Nhưng lão ta không thể nào chịu đựng nói thứ Tam dương Chân hỏa này đâu, tối đa là nửa giờ, bảo đảm lão ta sẽ hết chịu nổi.

Quả nhiên, chưa đầy đủ nửa giờ sau đã nghe Sử Vô Luân cất tiếng rên rĩ.

Đinh Tiểu Lăng cười:

- Thấy chưa, lão ta hết chịu nổi rồi đó!

Lộ Văn Lan khoái cháp:

- Mùi vị thế nào?

Sử Vô Luân rên rỉ van xin:

- Hãy bỏ ta xuống... không thì cứ giết ta chết ngay... chớ đừng... đừng hành hạ ta thế này, ta... không chịu nổi nữa...

Đinh Tiểu Lăng cười dài:

- Đồ vô dụng, sao không gọi đại ca người đến cứu... Hãy la lên đi, rất có thể y cũng đang ở gần đây, còn lão tam lão ngũ nữa, bọn Hải Nội Thất Ma các người chỉ còn vồn vện ba tên thôi.

Sử Vô Luân gào lên:

- Xin hãy tha mạng... hãy tha mạng...

Đinh Tiểu Lăng lắc đầu:

- Cứ thế này thì lão ta chẳng thể nào chịu đựng nổi đến một giờ nữa đâu, còn kém thú vị hơn Hắc Bạch Vô Thường, thật là vô dụng.

Lộ Văn Lan đề nghị:

- Hay là mình cho lửa nhỏ hơn một chút, để lão ta kéo dài thêm thời gian.

Nói đoạn liền rút bớt củi ra. Song Sử Vô Luân vẫn la hét như heo bị chọc tiết. Nửa giờ sau, y chỉ còn rên hừ hừ, không kêu la được nữa.

Lại qua nửa giờ nữa, tiếng rên rỉ im bật.

Lộ Văn Lan bóp lấy mũi bước tới xem xét, đoạn nói:

- Ngủm rồi!

Đinh Tiểu Lăng nói:

- Hãy cho lửa lớn lên, tiểu muội còn phải thu lưới về nữa!

Lộ Văn Lan y lời thêm củi vào cho lửa lớn hơn. lát sau, thi thể của Sử Vô Luân đã hóa thành tro bụi, theo gió bay tứ tán, thoáng chốc đã biến mất.

Lộ Văn Lan khoái chá:

- Rất tiếc là ba lão ma kia không đến, đem thui luôn một lượt thì khoái biết mấy!

Đột nhiên, có tiếng đăng hăng vang lên, một bóng người vọt vào trong rừng.

Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan đều sững sốt, chỉ thấy một vị Lão Nhân vác trên lưng một cái túi to, ném xuống đất rồi cười nói:

- Cuối cùng cũng tìm được nhị vị cô nương!

Đinh Tiểu Lăng ngạc nhiên:

- Lão tiền bối tôn tánh đại danh?

Ông lão nọ cười khì khì:

- Lão ô đây là Sở Tam Biển!

Đinh Tiểu Lăng reo lên:

- Ô lão tiền bối là Vô Ảnh Lão Nhân, sư phụ của gia huynh!

Vô Ảnh Lão Nhân gật đầu cười:

- Kỳ thực lão ô ngoài môn Tiêu Ảnh Nặc Tông ra, chẳng còn bản lĩnh nào khác đáng kể, làm sư phụ của lệnh sư huynh thật cũng hơi lấy làm hổ thẹn!

Đinh Tiểu Lăng vội nói:

- Đó là lão tiền bối khách sáo, gia huynh sùng kính lão tiền bối lắm!

Vô Ảnh Lão Nhân thở dài:

- Điều ấy lão ô biết! Ôi, đến đây thì lão ô không còn gì để mà ân hận nữa.

Đinh Tiểu Lăng ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nói:

- Lão tiền bối có biết Bạch Hà Thanh cô nương chẳng?

Vô Ảnh Lão Nhân run người:

- Đó là tiểu nữ, hiện nay đã đổi lại là Sở Hà Thanh rồi!

Đinh Tiểu Lăng kinh ngạc:

- Sao vậy? Chẳng lẽ...

Vô Ảnh Lão Nhân hót lời:

- Lão ô đã gặp nó rồi, với lại lệnh sư nữa!

Đinh Tiểu Lăng vội nói:

- Lão tiền bối đã gặp gia sư ở đâu?

- Trước khi đến núi Vô Lượng!

Đinh Tiểu Lăng chau mày:

- Chẳng hay lệnh ái có nói gì với lão tiền bối không?

Vô Ảnh Lão Nhân cười vui vẻ:

- Lão ô rất cảm tạ sự sắp đặt của cô nương, giúp cho tiểu nữ kết nghĩa phu thê với Đinh Tiểu Lãng.

Đinh Tiểu Lãng thoáng đỏ mặt:

- Lão tiền bối phải chăng cũng biết Liễu cô nương và...

Vô Ảnh Lão Nhân gật đầu:

- Lão ô biết rồi!

Đoạn quay sang Lộ Văn Lan nói tiếp:

- Vị này có lẽ là Lộ cô nương?

Lộ Văn Lan đáp:

- Văn bối chính là Lộ Văn Lan!

Vô Ảnh Lão Nhân vẻ an ủi:

- Những mong sau này mọi người cùng cư xử thuận hòa nhau là lão ô vui dạ rồi!

Đinh Tiểu Lãng cười:

- Lão tiền bối hãy yên tâm, hai vị tẩu tẩu này của văn bối tốt lắm, gia huynh chẳng rõ đã tu từ kiếp nào mà có phúc thế!

Vô Ảnh Lão Nhân mỉm cười:

- Lão ô không tiện ở lại đây lâu, xin cáo biệt nhị vị cô nương!

Đinh Tiểu Lãng kinh ngạc:

- Mới vừa gặp nhau sao lão tiền bối lại vội bỏ đi thế này... Lúc này tiền bối chẳng đã bảo là phải vất vả lắm mới tìm được chúng văn bối hãy sao? Chẳng hay lão tiền bối vì việc gì, sao lại không chịu nói ra?

Vô Ảnh Lão Nhân cười:

- Vừa rồi nghe nhị vị cô nương bảo là thui người chưa thỏa thích phải không?

Đinh Tiểu Lãng vội nói:

- Thật chẳng giấu giếm, vừa rồi chúng văn bối đã thiêu sống Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân, lão tứ trong Hải Nội Thất Ma, bởi còn lại tam ma chưa giết được mới nói như vậy đó mà!

Vô Ảnh Lão Nhân cười:

- Giờ thì có thể thui thêm hai tên nữa đây!

Nói xong đưa tay chỉ vào cái túi to dưới đất.

Đinh Tiểu Lãng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ:

- Tiền bối bảo là...

Vô Ảnh Lão Nhân tiếp lời:

- Cô nương hãy mở ra xem đi!

Đinh Tiểu Lãng hớn hở bước tới mở miệng túi ra, chỉ thấy hai lão già một mập một ốm trạc ngũ tuần đã bị điềm huyết từ trong túi lặn ra.

Vô Ảnh Lão Nhân cười nói:

- Có biết hai lão này chẳng?

Lộ Văn Lan khích động:

- Chẳng lẽ hai người này là...

Vô Ảnh Lão Nhân cười tiếp lời:

- Một là Công Tôn Hùng, một là Hoàng Phù Thắng!

Lộ Văn Lan và Đinh Tiểu Lãng cùng nháy dưng lên:

- Ồ! Từ Tâm Độc Thủ Ma và Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma trong Hải Nội Thất Ma!

Vô Ảnh Lão Nhân gật đầu:

- Không sai, chính là chúng!

Đinh Tiểu Lãng vội cung kính khom mình nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã mang đến hai kẻ thù cho chúng văn bối!

Vô Ảnh Lão Nhân cười ngượng ngùng:

- Nói thật xấu hổ, nếu không nhờ gặp lệnh sư Thiên Sơn Lão Nhân thì lão ô suýt đã bị khốn trong tay chúng, kể ra thì hai tên ma đầu này chính là do lệnh sư đã bắt được.

Đinh Tiểu Lãng vội nói:

- Dù thế nào thì cũng phải cảm kích lão tiền bối!

Vô Ảnh Lão Nhân cười:

- Xin chúc mừng nhị vị cô nương, sau khi khử xong hai tên ma đầu này, kẻ thù của nhị vị chỉ còn lại một mình Phấn Diện Kim Cang nữa thôi.

Đinh Tiểu Lăng chau mày:

- Việc gia huynh bị Kim Xà Phu Nhân bắt giữ, hẳn là lão tiền bối đã hay biết?

Vô Ảnh Lão Nhân gật đầu:

- Không sai, lão ô đã có nghe nói rồi!

Đinh Tiểu Lăng lại hỏi:

- Lão tiền bối đã biết gì về tin tức của gia huynh chưa?

Vô Ảnh Lão Nhân thở dài:

- Chẳng giấu gì nhị vị, lão ô chưa điều tra ra được tin tức gì cả, nhưng lão ô có thể khẳng định một điều, có một nơi sớm muộn gì lệnh sư huynh cũng sẽ đến.

Đinh Tiểu Lăng vội nói:

- Phải chăng là Triều Dương Bình trên núi Tùng Bách?

- Không sai, hiện lão ô phải tiếp tục thăm dò tông tích của lệnh huynh. Nhị vị cô nương hãy bảo trọng, lão ô xin cáo biệt!

Vừa dứt tiếng đã quay người, chớp nhoáng đã biến mất.

Lộ Văn Lan tiếng lại gần, cười nói:

- Hai lão này đều đã bị điểm huyết, chúng ta...

Đinh Tiểu Lăng không cần suy nghĩ, nói ngay:

- Bốn cũ soạn lại, thui tiếp!

Lộ Văn Lan cười:

- Cái lưới của Lăng muội, tử tử không biết sử dụng, Lăng muội lo phần treo người, còn tử tử nổi lửa!

Được, hãy bắt tay ngay!

Thế là, Đinh Tiểu Lăng mở lưới ra và bao lấy hai người rồi đem treo lên cây, đoạn mới giải huyết cho chúng.

Hai lão ma liền tức lần lượt tỉnh lại. Khi phát giác bị quấn trong lưới, hai người liền cố sức giãy giụa.

Thế nhưng, càng giãy giụa thì chiếc lưới càng siết chặt, sau cùng hai người ép sát vào nhau, cơ hồ không phân biệt được ai là ai nữa.

Lúc này Lộ Văn Lan đã đốt lửa lên, hai lão ma găm vang:

- Các ngươi là ai, sao lại dám dùng lửa thiêu bọn lão phu?

Đinh Tiểu Lăng nhớn miệng cười:

- Hai lão ma kia hãy tĩnh tâm lại đã, dĩ nhiên bốn cô nương sẽ cho các ngươi biết rõ tường tận thôi!

Từ Tâm Độc Thủ Công Tôn Hùng vội nói:

- Hãy nói mau!

Đinh Tiểu Lăng nhẩn nha:

- Bốn cô nương họ Đinh tên là Tiểu Lăng!

Đoạn chỉ vào Lộ Văn Lan nói tiếp:

- Còn đây họ Lộ tên Văn Lan! Chỉ bằng vào hai cái tên ấy thì các ngươi cũng có thể đoán ra được bọn ta là ai rồi phải không?

Công Tôn Hùng sửng sốt:

- Ô! Các ngươi là hậu duệ của Bạch Vân Sơn trang ở Thái Hành sơn và Lộ gia trại ở Thiên Nam ư?

Lộ Văn Lan vỗ tay:

- Đúng hoàn toàn, người đoán chính xác, hết sức đáng thưởng!

Giơ tay búng ra một chỉ, một luồng chỉ phong bắn về phía đầu gối Công Tôn Hùng.

Nhưng nghe "bụp" một tiếng kèm theo tiếng rú đau đớn, đầu gối của Công Tôn Hùng đã bị vỡ nát.

Đinh Tiểu Lăng cười đắc ý:

- Trước hết cho các ngươi biết, lão tứ trong Hải Nội Thất Ma các ngươi, Lang Tâm Bá Vương Sử Vô Luân mới đi trước các ngươi một bước rồi.

Công Tôn Hùng rú lên:

- Hãy giết chết bọn tan ngay đi!

Truy Hồn Đoạt Mệnh Ma Hoàng Phủ Thắng cũng hét lớn:

- Ta sợ nhất là lửa, đừng hành hạ bọn ta như vậy...

Song đổi lại là chuỗi cười khanh khách của Đinh Tiểu Lăng và Lộ Văn Lan.

Một giờ sau, hai lão ma cũng trở thành tro bụi như đồng bọn.

Lộ Văn Lan đưa mắt nhìn vào vết lửa cháy, đoạn quay lại nhìn màu trời sập tối rồi nói:

- Lăng muội, ta nên đi thôi!

Đinh Tiểu Lăng chậm chậm thu Huyền Hạo Thiên Võng về, nói:

- Vâng, chúng ta hãy đến núi Tùng Bách, dọc đường nhân tiện nghe ngóng tin tức của gia huynh, thế nào?

Lộ Văn Lan gật đầu đồng ý. Thế là hai nàng ra khỏi rừng tùng, định hướng rồi tiến về phía núi Tùng Bách.

- o O o -